

(BIO)GRAFIA TEXTULUI LITERAR

Roxana-Elena ONIGA¹

roxana_oniga@yahoo.com

ABSTRACT: This study presents the analysis of compositional elements and language of the poem „I do not crush the corolla of wonders of the world” by Lucian Blaga. This poem is based on a philosophical theme – knowledge. „The corolla of wonders” is the universal balance, the measure of beauty, the mystery of life and of death. The following metaphors flowers, eyes, lips, graves capture the poetic creation themes – life/transitoriness, knowledge, love and death. These metaphors are imagined as the petals of corolla which are intended to shelter the mystery.

KEYWORDS: knowledge, mystery, metaphor, life, death.

Ce este textul literar?

Textul (fr. texte, lat. textus, texere, „a țese”) este un ansamblu de semne unitar și coerent ca sens. Potrivit lui Ferdinand de Saussure, *semnul* este înțeles ca o unitate între un *semnificat* și un *semnificant*. Textul se constituie ca ocurență comunicativă, având drept factori: emițătorul, mesajul, receptorul, codul. Funcțiile comunicării sunt, după Roman Jakobson, următoarele: funcția emotivă (constă în exprimarea directă a atitudinii vorbitorului), funcția conativă (presupune orientarea asupra receptorului, adresare la persoana a II-a), funcția referențială (constă în orientarea mesajului asupra contextului), funcția fatică (înseamnă orientarea asupra canalului, asupra circuitului comunicării), funcția metalingvistică (rezidă în centrarea atenției asupra codului) și funcția poetică (prezentă în poezie și în proză se actualizează prin diferite mijloace: metrică, ritm, figuri de sunet, figuri lexicale, figuri sintactice, de construcție, de gândire).

„Un text, așa cum apare în suprafața (sau manifestarea) sa lingvistică reprezintă un lanț de stratageme expresive, care trebuie să fie actualizate de către destinatar”². Un text se distinge, însă, de alte tipuri de expresie

---

¹ Profesor de Limba și literatura română la Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Comănești, județul Bacău.

² Umberto Eco, *Lector in fabula*, Editura Univers, București, 1991, p. 80.

printr-o complexitate mai mare. Iar motivul principal al complexității sale este tocmai faptul că „textul este întrețesut cu *non-spūs*”³. „Ceea ce este *non-spūs* înseamnă non-manifestat la suprafață, la nivelul de expresie: dar tocmai acest *non-spūs* trebuie să fie actualizat la nivelul actualizării conținutului. Și în acest scop un text, mai mult decât orice alt mesaj, necesită acte de cooperare active și conștiente din partea cititorului”⁴.

Textul literar are ca particularități: mesajul estetic, limbajul ornat, prezența figurilor, ambiguitatea semantică, auto – referențialitatea, pseudo – referențialitatea, conotația. Receptarea lui implică: lectura tabulară, lectura multiplă, semioza etc.

Dressler și Beaugrande definesc textele literare prin alt criteriu, acela al „alterității” față de versiunea acceptată a lumii reale, „opunându-le *textelor științifice*, care urmăresc să exploreze, să dezvolte și să clarifice cunoștințele factuale, și *textelor didactice* care difuzează cunoștințele într-un mod explicit și sistematic”⁵.

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii de Lucian Blaga

„Poet cu deosebire în vers, Lucian Blaga nu încetează de a fi poet în oricare din manifestările sale spirituale”. (Șerban Cioculescu)

Filozofia un posibil ante-text

În lirica lui Blaga există un plan filozofic secundar. Creația sa este un spațiu al experiențelor esențiale. Poet și filozof, Lucian Blaga transpune în lirică cele două concepte filozofice originale: *cunoașterea luciferică* și *cunoașterea paradisiacă*. *Cunoașterea paradisiacă*, de tip logic, rațional, se revarsă asupra obiectului cunoașterii și nu-l depășește, vrând să lumineze misterul pe care astfel să-l reducă. *Cunoașterea luciferică* nu are drept scop lămurirea misterului, ci sporirea lui. Prima numește doar lucrurile, spre a le cunoaște. A doua problematizează, producând în interiorul obiectului o criză, care-l descompune în ceea ce se arată și ceea ce se ascunde. Opțiunea filozofului merge în sensul cunoașterii luciferice, cu apologia intelectului extatic. Poetul susține aceeași cale în arta poetică *Eu nu strivesc*

³ *Ibidem*, p. 81.

⁴ *Idem*.

⁵ Paul Cornea, *Introducere în teoria lecturii*, Ediția a II-a, Editura Polirom, Iași, 1998, p. 47.

corola de minuni a lumii. „Obiectul cunoașterii luciferice este totdeauna <<un mister>> care de o parte se arată prin semnele sale și pe de altă parte se ascunde după semnele sale. [...] Cunoașterea luciferică provoacă o criză în obiect, <<criză>> în sensul unei despicări care răpește obiectul echilibrului său”⁶. Cunoașterea luciferică își asociază metafora revelatorie. L. Blaga distinge în *Geneza metaforei și sensul culturii* două tipuri de metafore: *plasticizante și revelatorii*.

Trăind în „orizontul misterului”, omul dorește să lămurească tainele universului, ceea ce se realizează prin revelație. Creația apare ca o posibilitate de revelare a misterului, iar forma ei superioară este mitul. Poetul va integra structura mitului în procesul de creație. Se cunoaște preferința lui Blaga pentru valorificarea substratului mitic autohton. Poezia posedă ceva din forța cuvântului creator, prin emanarea energiilor cosmice, originare, poetul fiind capabil de revelație, în contact cu ilimitatul și absolutul.

Încadrarea textului în categoria artelor poetice

Viziunea poetică blagiană despre lume se circumscrie orizontului misterului. Misterul este un concept central atât al operei filozofice, cât și a celei poetice. Cunoașterea se articulează prin două tipuri de metafore: plasticizante și revelatorii. În cele plasticizante, apropierea între fapte sau transferul de termeni de la unul la celălalt se face în vederea plasticizării unuia dintre ei. Metaforele revelatorii sporesc semnificația faptelor la care se referă; sunt destinate să scoată la iveală ceva ascuns, chiar despre faptele pe care le vizează.

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii este o artă poetică deoarece deschide volumul *Poemele luminii*, configurând concepția despre poezie și despre rolul poetului. Poezia surprinde relația poet – lume și poet – creație din perspectiva unei estetici moderne. De asemenea, poetul L. Blaga își exprimă propriile convingeri despre arta literară și despre aspectele esențiale ale acesteia. Ideile poetice își găsesc corespondența în plan teoretic și filosofic în lucrarea *Cunoașterea luciferică* (1933) integrată în *Trilogia cunoașterii*.

⁶ Lucian Blaga, *Trilogia cunoașterii, Cunoașterea luciferică*, Editura Humanitas, București, 1994.

Tema poeziei reflectată în text

Poezia are o temă filozofică: cunoașterea, descriind prin metafore cele două tipuri de cunoaștere specifice sistemului filozofic blagian. Astfel, poetul diferențiază „lumina mea” de „lumina altora”, cunoașterea luciferică de cea paradisiacă. Lumina este o metaforă a cunoașterii. Poezia este construită în jurul motivelor luminii și misterului, care definesc tema cunoașterii. Din aceste motive derivă motivul întunericii, prezent în sintagmele: „adâncimi de întuneric”, „taina nopții” și „întunecata zare”.

Criticul Ion Pop îl consideră pe Blaga „poet al nopții, cel puțin tot atât cât poet al luminii, încă de la începuturile creației sale. [...] Căci dacă <<lumina altora>> era menită <<să sugrume vraja nepătrunsului ascuns în adâncimi de întuneric>>, poetul se voia agent al îmbogățirii <<întunecatei zări>> cu <<largi fiori de sfânt mister>>, definindu-se drept purtător al unei lumini selenare, ambigue, participând deopotrivă la <<înalt>> și <<adânc>>”⁷.

Metafora luminii nu se referă la capacitatea omului de a înțelege și de a explica fenomenalitatea înconjurătoare, ci la posibilitatea de a reflecta în conștiința sensibilă această realitate, de a construi mental un univers imaginar care să-l îmbogățească pe cel deja existent. Astfel, cuvântul polisemantic are cel puțin cinci accepții în lirica autorului: aceea de conștiință, de creativitate, de revelare a misterelor, de comunicare a mesajelor artistice și de iubire spiritualizată.

Titlul

Titlul poeziei pune în relație eul poetic și lumea văzută ca o corolă de minuni. Titlul este o metaforă revelatorie care semnifică ideea cunoașterii luciferice. Pronumele personal „eu” este așezat orgolios în deschiderea poeziei exprimând atitudinea poetului-filozof de a proteja misterele lumii, izvorâtă din iubire. Verbul la forma negativă „nu strivesc” exprimă refuzul cunoașterii de tip rațional și opțiunea pentru cunoașterea poetică. Metafora revelatorie „corola de minuni a lumii”, imagine a perfecțiunii, prin ideea de cerc, de întreg, semnifică misterele universale, iar rolul poetului este adâncirea tainei care ține de o voință de mister specific blagian.

⁷ Ion Pop *apud* Monica H. Columban et ali, *Limba și literatura română*, Editura Art, București, 2009, p. 558.

Structura textului poetic

Poezia cuprinde trei secvențe. Pompiliu Constantinescu reduce tehnica poetică la „o amplă comparație, cu un termen concret, de puternic imagism, și un termen spiritual de transparentă înțelegere”⁸.

Prima secvență concentrează, cu ajutorul verbelor la forma negativă „nu strivesc”, „nuucid”, atitudinea poetului față de tainele lumii – refuzul cunoașterii raționale. Verbele se asociază metaforei „calea mea” care sugerează destinul poetic asumat.

A doua secvență este mai amplă, fiind construită pe baza unor relații de opoziție: „eu” – „alții”, „lumina mea” – „lumina altora”. Sintagmele poetice se asociază cu seriile verbale: „lumina altora” – „sugrumă”, adică „strivește”, „ucide” („nu sporește”, „micșorează”, „nu îmbogățește”, „nu iubește”), iar „lumina mea” – „sporesc (a lumii taină)”, „mărește”, „îmbogățesc”, „iubesc” („nuucid”, „nu sugrum”, „nu strivesc”). Universul este o sumă permanentă de taine care se revelează eului liric într-o enumerare metaforică: flori, ochi, buze, morminte. Aceste patru elemente sunt grupate simbolic: flori-morminte ca limite temporale ale ființei, ochi-buze ca două modalități de cunoaștere: contemplare/ verbalizare. Metaforele enumerate surprind temele majore ale creației poetice, imaginate ca petalele unei corole uriașe care adăpostește misterul lumii: „flori” – viața/ efemeritatea/ frumosul, „ochi” – cunoașterea/ contemplația poetică a lumii, „buze” – iubirea/ rostirea poetică, „morminte” – tema morții/ eternitatea. Aceste metafore în lanț reunesc principalele domenii ale activității cognitive umane: *spațiul natural* („flori”), *universul spiritual* („ochi”), *cel al rostirii semnificante* („buze”), *experiența vieții și cea finală, a morții*, („morminte”), cu care se va confrunta cândva și poetul. De remarcat este faptul că orizontul cunoașterii constituie o enigmă pentru om. Blaga este și adeptul *filozofiei panteiste*, care postulează ideea că existența este o curgere perpetuă, că formele universului decurg unele dintr-altele, că moartea nu este contrariul vieții, ci doar un stadiu necesar al duratei umane și al devenirii universale.

A treia secvență corespunde finalului poezie, având un rol conclusiv, cu toate că este exprimată prin raportul de cauzalitate (căci). Cunoașterea poetică este un act de contemplație („tot...se schimbă...sub ochii mei”) și de iubire („căci eu iubesc”). În finalul poemului, Blaga justifică propria

⁸ Pompiliu Constantinescu *apud* L. Paicu, M. Lazăr, *Literatura română. Eseul*, Editura Art, București, 2005, p. 306.

capacitate de a îmbogăți experiența privind revelarea misterelor prin faptul că el cunoaște și „iubește”, așadar, se identifică cu toate formele de manifestare a lumii vii. Chiar și experiența morții, sugerată prin metafora „morminte”, îi devine familiară și nu îl înspăimântă, pentru că moartea nu se opune vieții, ci o continuă în alte forme, care, laolaltă, se armonizează în universul inepuizabil.

Nivelurile textului poetic și rolul lor expresiv

Nivelul fonetic

La nivelul fonetic, se observă predominarea vocalelor „u”⁹ (posterioră, închisă, rotunjită, nepalatală) și „o”¹⁰ (posterioră, semideschisă, rotunjită, nepalatală) în cuvintele: *corola, lumii, nu, ucid, flori, ochi, buze, morminte, lumină* etc., sugerând o tonalitate închisă, cu referire la ideea de cerc („corola”) care simbolizează imaginea perfecțiunii și a absolutului. Sunt prezente consoanele lichide „l” și „r” exprimând cursivitatea timpului, această idee este întărită de metafora „florii” care arată efemeritatea vieții. De asemenea, apar și consoanele dentale în cuvinte ca: „strivesc”, „sporesc”, „sugrumă”, „taine”, „-ntâlnesc” subliniind refuzul pentru cunoașterea de tip rațional.

Apar cuvinte din aceeași familie lexicală: „ne-nțeles” – „ne-nțelesuri”, alăturarea acestor cuvinte au rolul de a sublinia ideea de mister. De asemenea, amplificarea misterului este dată de eufonia versurilor (succesiunea armonioasă de vocale și de consoane);

Linia de pauză apare de două ori în text, în prima poziție are rolul de a delimita „cunoașterea paradisiacă” de „cunoașterea luciferică”, iar în ultima poziție are rolul de a delimita concluzia; în acest sens, poezia ar putea fi redusă chiar la versurile: „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii și nu ucid /.../ căci eu iubesc/ și flori și ochi și buze și morminte”.

Nivelul lexico-semantic

În ceea ce privește lexicul poeziei se poate constata că acesta este împrumutat din sfera cosmicului, a terminologiei abstracte, a naturii fiind organizat, așa cum observă Ștefan Munteanu „ca forme sensibilizate și sensibile ale cunoașterii”. Termenii abstracți sunt derivați cu prefixul *ne-*,

⁹ Ioan Dănilă, *Fonetică și fonologie*, Editura Egal, Bacău, 2005, pp. 12–13.

¹⁰ *Idem*.

acest procedeu de expresie „desemnează ceea ce este situat dincolo de zona cunoașterii, spre ale cărei hotare se îndreaptă gândirea poetului”.

Ștefan Augustin Doinaș adaugă și alte observații interesante privind lexicul și funcțiile lui, în poezia lui Blaga: „Un lexic variat – mister, taină nepătruns, Marele, neantul, miracolul, neînțelesul, tăcerea etc. – atestă prezența permanentă a acestui termen de referință: «mister», care se află deopotrivă îndărătul și în afara eului poetic: lumea e un miracol, sufletul e un miracol, raportul lor inextricabil e, la fel, un miracol”;

În textul poeziei, apar cuvinte din câmpul lexical al misterului, de exemplu: „tainele”, „nepătruns”, „ascuns”, „întunecată”, „ne-nțeles”, „ne-nțelesuri”.

Relația dintre *cunoașterea poetică* (prin creație și iubire) și *cunoașterea logică* este întărită de opoziția *lumină – întuneric*.

Nivelul morfologic

Pronumele personal „eu” apare, în poezie, de cinci ori și are rolul de a sublinia caracterul confesiv, *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii* fiind o poezie de tip confesiune. Pronumele „eu” individualizează una din cele trei componente ale actului comunicării (emițătorul), persoana I fiind indispensabilă comunicării. Din punct de vedere al topicii, pronumele personal „eu” deschide poezia, având rolul de a absorbi energia de comunicare a întregii poezii.

Poezia conține zece verbe, acestea sunt personale (orientate către un referent cunoscut, concret) și predicative având substanță semantică puternică. Verbele sunt folosite la modul indicativ, timpul prezent, Ștefan Munteanu afirmă că: „Prezentul și viitorul sunt singurele forme vii ale timpurilor verbale, care desemnează faptele fie în desfășurarea lor actuală, fie din perspectiva așteptării și întâlnirii cu ele”. Verbele la forma negativă: „nu strivesc”, „nuucid” sugerează atitudinea poetică față de tainele lumii, refuzul cunoașterii logice, de tip rațional. Seriile verbale sunt simetric anti-tetice: „lumina altora” – *sugrumă*, adică ucide, strivește, în timp ce „lumina mea” – *sopresc* (a lumii taină), adică nu ucide, nu strivește.

Substantivele sunt numeroase, în comparație cu verbele, apar atât substantive concrete, cât și abstracte pentru a amplifica misterul. Majoritatea substantivelor sunt la numărul plural, adică neexistând o generalizare, o individualizare și majoritatea sunt în cazul acuzativ (caz drept) arătând circumstanța, împrejurarea (locul). Cele mai multe substantive sunt articulate

hotărât (determinare hotărâtă), acest lucru însemnând unicitate, singularizare, precizare, generalizare. Cele patru substantive, din ultimul vers, sunt grupate simbolic: flori-morminte ca limite temporale ale ființei, ochi-buze ca două modalități de cunoaștere conexe: contemplare/ verbalizare.

Conjunția coordonatoare copulativă „și”¹¹ apare de zece ori în poezie având funcția de a facilita cursivitatea discursului liric și contribuie la accentuarea ideilor cu valoare gnomică. Versul final „și flori și ochi și buze și morminte” așază pe același plan elementele universului, un rol însemnat având conjunția coordonatoare copulativă și. De asemenea, apare și conjunția coordonatoare adversativă „dar”¹² la mijlocul poeziei (în poziție mediană) susținând paralelismul structural; „dar eu,/ eu cu lumina mea sporesc a lumii taină – „linia de pauză are rolul de a delimita categoric aspectele meditației poetice, din perspectiva „cunoașterii paradisiace” și a celei „luciferice”.

Nivelul sintactic

Cele mai multe subiecte sunt exprimate sugerând concretețe, referent cunoscut, agent principal al acțiunii, asumarea răspunderii.

Complementul circumstanțial instrumental, marcat de prepoziția simplă „cu”, apare de trei ori în poezie și are rolul de a semnifica mijloacele, căile de cunoaștere a lumii.

Topica afectivă (inversiuni și dislocări sintactice) evidențiază opțiunea poetică.

Nivelul stilistic

Figurile de stil prezente în text sunt: enumerația (figură de construcție), comparația, metafora (figuri semantice) și antiteza (figură de gândire).

Enumerația are o funcție descriptivă în text. Enumerația funcționează prin substituirea totală a obiectualului cu spiritualul: lumea obiectuală devine lume spirituală.

Metafora din titlu se amplifică treptat, măbind ideea de mister prin elemente ca: „taină”, „vraja nepătrunsului ascuns”, „adâncimi de întuneric”, „întunecata zare”, „taina nopții”. Cea de-a doua metaforă „vraja nepătrunsului ascuns/ în adâncimi de întuneric” adâncește viziunea poetului asupra lumii.

¹¹ Ioan Dănilă, *Algoritmii analizei gramaticale [AAG]*, Bacău, Editura „Egal”, 2005, p. 92.

¹² *Idem*.

Organizarea ideilor poetice se face în jurul unei imagini realizate prin comparația amplă a elementului abstract, de ordin spiritual, cu un aspect al lumii materiale, termen concret de un puternic imagism. Scriitorul recurge la această comparație amplă, menită să explice simbolic metoda lui specifică de investigare a lumii și de înțelegere a secretelor acesteia: așa cum luminozitatea difuză a lunii nu identifică obiectele aflate sub razele ei, ci le dilată contururile, alcătuiindu-le forme nebănuite, tot astfel Blaga sporește necunoscutele lumii „cu largi flori de sfânt mister”. Autenticul creator nu numai că întreține misterul deja existent, dar chiar îi amplifică dimensiunile și îl potențează prin diversificarea aspectelor receptate: „și tot ce-i ne-nțeles? Se schimbă-n ne-nțelesuri și mai mari...”.

Antitezele: „eu nu ucid/ alții ucid”, „eu nu strivesc/ alții strivesc”; „lumina mea”/ „lumina „altora” indică cele două atitudini legate de rațiune, fapt care indică o nouă trăsătură a eului liric: el nu se raportează critic la univers (universul cuprinzând flori, ochi, buze, morminte). Eul este simbolul indirect al ocrotirii.

Nivelul compozițional

Poezia cuprinde 20 de versuri libere (în metru diferit, expuse în versuri lungi și scurte), iar ritmul interior redă fluxul ideilor. Forma aleasă este o sugestie clară a eliberării de canonul formei, eliberare care în plan semantic se materializează în afirmarea iubirii misterului ca forma sporitoare de a fi. Opțiunea poetului pentru versul liber și lipsa elementelor de prozodie clasică permit exprimarea fluxului ideilor și a intensității sentimentelor, precum și eliberarea de rigorile prozodice clasice.

Versurile sunt voit aritmice și inegale, caracterizându-se prin două procedee sintactice: cel al enumerației conjuncționale sau adverbiale, realizate prin „și” (cuvânt folosit fie cu valoare de conjuncție, fie de adverb de mod, echivalent lexical cu termenul „chiar”), și cel al ingambamentului reprezentând continuarea unei idei poetice în două sau mai multe versuri consecutive, fără a marca acest fapt prin vreo pauză. Versurile pot fi formulate și dintr-un singur cuvânt ce se încarcă, prin această singularizare, cu semnificații multiple. Ingambamentul generează efectul stilistic de continuitate a ideilor, de mișcare ondulată a frazei ample, cu pauze neașteptate, care nu țin seama de măsura strictă a versurilor. Ingambamentul și enumerarea conjuncțională asigură dicției poetice o înălțime egală în gravitate, o

fluidizare a temelor și a motivelor abordate, fiind modalități versificatoare specifice expresionismului literar, mai ales celui german.

La nivel compozițional, arta poetică blagiană, precum majoritatea poemelor autorului, este alcătuită din două părți distincte ale unei ample comparații: astfel, *termenul concret* este menit să-l sugereze pe *cel abstract*, esențial, după cum noțiunea plurivalentă de „lumină” relevă și incandescența creației poetice.

Concluzii

Concepția despre poezie a lui Lucian Blaga se circumscrie problematicei cunoașterii. La rândul ei, cunoașterea este înțeleasă în două dimensiuni prin raportare la mister: *descifrare* și *încifrare*. Rolul poetului este acela de a spori misterul lumii. Sintagma „calea mea” subliniază valoarea de artă poetică a poeziei, destinul poetic asumat printr-o viziune proprie asupra lumii.

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii de L. Blaga este o artă poetică modernă pentru că interesul autorului este deplasat de la principiile tehnicii poetice la relația poet-lume și poet-creație. Creația este un mijlocitor între eu (conștiința individuală) și lume. Sentimentul poetic este acela de contopire cu misterele universale, cu esența lumii. Actul poetic convertește (transfigurează) misterul, nu îl reduce. Misterul este substanța originară și esențială a poeziei: cuvântul originar. Iar cuvântul poetic *nu înseamnă*, ci *sugerează*, nu explică misterul universal, ci îl protejează prin transfigurare.

Bibliografie:

- [1] Blaga, Lucian, *Trilogia cunoașterii, Cunoașterea luciferică*, Editura Humanitas, București, 1994.
- [2] Cornea, Paul, *Introducere în teoria lecturii*, Ediția a II-a, Editura Polirom, Iași, 1998.
- [3] Dănilă, Ioan, *Algoritmii analizei gramaticale [AAG]*, Editura Egal, Bacău, 2005.
- [4] Dănilă, Ioan, *Fonetica și fonologie*, Editura Egal, Bacău, 2005.
- [5] Dănilă, Ioan; Măntescu, Doina; Filioreanu, Camelia, *Literatura română în teme, texte și pre-texte*, Editura Egal, Bacău, 2002.
- [6] Eco, Umberto, *Lector in fabula*, Editura Univers, București, 1991.
- [7] Manolescu, N., *Desenul din covor*, Editura Cartea Românească, București, 1987.
- [8] Paicu, L.; Lazăr M., *Literatura română. Eseul*, Editura Art, București, 2005.